

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
หมอบตามกิเลสเป็นทุกข์เรื่อยไป

ก่อนจ้งหัน

พระเท่าไร (๕๖ ครั้ง) นู่นนะวันนี้ฟังซิ ๕๖ เมื่อวานนี้ ๔๑ มาเรื่อย ออกพรรษานี้ ไหลเข้ามา ๆ เราจะตาย มองไม่เห็น พิลึกจริง ๆ พระจัด(อาหาร) ใส่บาตรเจ้าของตนเองนะ จัดอาหารมาเป็นส่วนกลาง ใครต้องการจะตักเอามากน้อยตามอัธยาศัยของเจ้าของที่กลม กลืนด้วยธรรม ไม่ใช่กลมกลืนด้วยกิเลสความโลภนะ ให้ดูธรรม ดูหัวใจ ดูอาหาร เทียบเข้าไป ๆ อย่างนั้นจึงเรียกว่าผู้ปฏิบัติธรรม มองดูแต่อาหารไม่มองดูธรรม โลภมาก กินตายกับที่เลยพระประเภทนั้น ดูอาหาร ดูใจ ดูธรรม ธรรมอยู่กับใจ อะไร ๆ ไม่สำคัญยิ่งกว่าธรรม อยู่กับใจ อุดยอมนอด อิ่มยอมนิ่ม ตายยอมนตาย ตายด้วยธรรม พัน นั้น ตายด้วยความโลภ จม นั้น พวกกันจำเอานะ ที่นี้ให้พร

หลังจ้งหัน

ที่ถามถึงเจ้าคุณที่วัดโพธิ์ เรื่องทอดกฐินนั้นเพราะความเป็นห่วง พระเป็นจำนวนมากจะเป็นยังไง ปรกติวัดนี้ก็เป็นวัดหลวง ต้องเป็นกฐินหลวงเขามาทอดเท่านั้น คนอื่นไม่ได้มาเกี่ยวข้อง นอกจากเขามาขออนุญาตทางหลวงแล้วก็ให้ไป เราเลยคิดเป็นห่วงขึ้นมา ขณะกำลังฉันจ้งหันนี้ คิดปั๊บปั๊บขึ้นมาเลยรีบถาม ถ้าไม่มีจริง ๆ แล้ว ดีไม่ดีเรื่องโกลาหล จะเกิดขึ้นในวันนี้ ถ้าวัดโพธิ์ไม่มีกฐินเลยนี้ วันนี้เป็นวันครบรอบกฐิน นี้จะโทรไปถึงท่านเจ้าคุณเดี๋ยวนี้ จะทอดกฐินวันนี้ตอนบ่าย ใส่ปุ๊วะเลย เอาจริง ๆ นะเราไม่ได้เหมือนใคร เพราะเป็นห่วงพระ

คือ อานิสงส์กฐินทำให้พระได้รับความสะดวกสบายตั้งหลายด้านหลายทาง ไปถึงเดือน ๔ เพ็ญนู่น อานิสงส์ของการเข้าพรรษานี้ได้ ๑ เดือน คือตั้งแต่วันเดือน ๑๑ แรมค่ำหนึ่งไปถึงเดือน ๑๒ เพ็ญ เช่นวันนี้ อานิสงส์ทำให้พระท่านไปสะดวกสบาย มีหลายข้อตามพระวินัย ทรงอนุญาตไว้ แล้วที่นี้เมื่อได้รับกฐินแล้วจะต่อจากวันนี้ขึ้นไปอีกจนกระทั่งถึงเดือน ๔ เพ็ญ อานิสงส์ที่รับกฐินแล้วนะ ที่นี้พระวัดโพธิ์ มีจำนวนเท่าไร เราฟังมาระลึกได้เดี๋ยวนี้ ธรรมดาก็เป็นวัดหลวงอยู่แล้ว เดี่ยวปั๊บปั๊บขาดไปเสียไม่มีใครมาทอด หากว่าไม่มีจริง ๆ เรื่องอะไรจะเกิดขึ้นวันนี้อย่างไม่เคยคาดเคยฝัน เอาจริงด้วยนะ ปั้งปั้งเดี๋ยวนั้นเลย ตอนบ่ายว่างั้นเลยนะ

ทอดกฐินตอนบ่าย กฐินหลวงตาบัวตอนบ่าย มันไม่มองหน้ามองหลังอะไรอีตาคน นี้ เขาจะว่าอย่างนั้นละนะ อยากทอดเมื่อไรก็ทอด เมื่อมันผ่านไปแล้วก็ไปปรกดิตรรรมา หากว่าไม่มีจริง ๆ วันนี้จะขึ้นแน่ ๆ เลย แบบจุกละหุกอย่างไม่เคยคาดเคยฝัน สิ่งปู่ป๊า ๆ ออกจากนี้ปู่เข้าธนาคารเลยเที่ยว ถอนปู่ป๊า ๆ จำนวนเท่าไร ๆ เอาเดี๋ยวนั้นเลย เป็นอย่างนั้นนะ สั่งอย่างปัจจุบันไม่รอเลย นี่ท่านยังติดหนี้เขาอยู่ตั้ง ๔ ล้าน คราวก่อนติดเท่าไร ผู้กำกับ (ทั้งหมด ๑๔ ล้านครับ) เออ ๑๔ ล้าน แล้วเป็นพัก ๆ ไปอย่างวานะ (เขาชอกก่อน ๔ ล้าน แล้วหลวงตาช่วยไป ๒ ล้านห้า ทางวัดหามา ๑ ล้านห้า จัดการไปเรียบร้อยแล้ว) คือเขาขอ ๔ ล้านแล้วเขาจะสร้างอะไร ๆ เรียกว่าเป็นพัก ๆ นะ จะสร้างให้เสร็จในวงเงิน ๔ ล้าน ท่านก็มาหาเราแหละ ถามท่านเรื่อง ๔ ล้านนั้นเป็นยังไงตามที่ท่านเล่าให้ฟังสด ๆ ร้อน ๆ

ฟังเข้าใจแล้วก็ถามท่าน แล้วเป็นยังไงละเงิน ๔ ล้าน (ก็มีอยู่ในวัด ๑ ล้านห้า) แล้วนอกจากนั้นละ (โธ้ย ไม่มีแล้วถึงได้มาหาท่านอาจารย์) นั่นมัดเข้าแล้ว เอ๊ ยังไงกัน จะพิจารณาอีกทีหนึ่ง จะให้ไปล้านหนึ่งก่อน ยังอีก ๑ ล้านห้า วันนั้นพอดีกับเราไปดูตึกโรงพยาบาลอากาศอำนวย เขาสร้างตึกเราไปดู เราอยู่นั้นก็โทรมาจากอากาศอำนวยมาวัดโพธิ์ถามว่าได้เรื่องแล้วยังที่ว่าเงินขาด ที่เราให้ ๑ ล้านแล้ว แล้วของท่านมีล้านห้า รวมเป็น ๒ ล้านห้า ที่ขาดนั้นมีผู้มาช่วยแล้วยัง (โห้ย ไม่มีแล้ว) ไม่รู้จะว่ายังไง เราก็โทรตอบมาเลย เอา ถ้าอย่างนั้นให้เลย เป็นอันว่าให้ ๒ ล้านห้าละ เงิน ๔ ล้านนั้น นี่ก็สร้างไว้มีขอบเขต ถ้าได้เงิน ๔ ล้านนี้เขาจะสร้างอันนั้น ๆ ให้เสร็จถึงนั้น เขาว่าอย่างนั้น ถ้าเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ใช้ประโยชน์ได้เลย เราก็ให้ไปเลย

เดี๋ยวยังติดอยู่เท่าไร (ผู้กำกับ: ผู้ว่าฯ กราบเรียนว่าถ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทางวัดต้องให้เขาปีละ ๓ ล้าน) แล้วก็ปีเสร็จละ (ผู้ว่าฯ : คงเหลืออีก ๓ ปีครับหลวงตา) ๓ ปี นี้ ถ้าหากว่าไม่ได้จริง ๆ ท่านก็เข้ามานี้นะ จะไปที่ไหนไม่ไป เข้ามานี้แหละ ท่านพูดเข้าที่เสียด้วยนะ เวลาท่านมาหาเรา พอมาก (โธ้ย วันนี้เดินจงกรมก็จิตไม่สงบ มีแต่เป็นอารมณ์เรื่องเงินอย่างนั้นอย่างนี้ นั่งภาวนาจิตก็ไม่สงบ มันไม่สงบเพราะติดหนี้) มันไม่มีหนหนึ่งหนเดี๋ยวนะที่ท่านมาอาศัยเรา ท่านหากมีอย่างนั้นแหละ (มันติดหนี้เขาเดินจงกรมจิตก็ไม่สงบ นั่งภาวนาก็ไม่สงบ เลยต้องมาหาท่านอาจารย์) มาที่ไรก็ได้ทุกที ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเลยนะ ให้แล้วเราไม่ได้ถามภาวนาท่าน ท่านได้ภาวนาหรือเปล่า หรือได้เดินจงกรมหรือเปล่า จิตรวมหรือเปล่าได้เงินไปแล้ว เราไม่ได้ถาม ถ้าเป็นพวกเดียวกันใส่ปีวะเลยละ ท่านแก่

พรรษากว่าเรา ถึงจะสนิทกันมากขนาดไหน อาวุโส กันเต ความเคารพมันก็เป็นพื้นฐาน นี่ กฐินผ่านไปแล้วก็ป็นอันว่าหมดปัญหาไป

มีหลายข้อหลายกระทงที่ได้เป็นอันสงส์จากการรับกฐินเรียบร้อยแล้ว ต่อไปได้อีก ๓ เดือน อันสงส์ออกพรรษานี้ได้ ๑ เดือนถึงเดือน ๑๒ เพ็ญเช่นวันนี้ แล้วจากนี้ไปถึง เดือน ๔ เพ็ญ อันสงส์นั้นก็ต่อกันไป ไปที่ไหน ๆ ไม่บอกลาอาจารย์ก็ได้ในเวลาเช่นนั้น ๆ อะไรมีหลายข้อเราก็จำไม่ได้หมด ลืม จำได้แต่หลักใหญ่ว่า อันสงส์แห่งการรับกฐินนี้มี มาก เปิดดูปั๊บก็เห็นทันที เปิดเมื่อไรก็เห็นเมื่อนั้นแต่เราขี้เกียจเปิด เราไม่ได้เปิดแหละ รู้ แต่หลักใหญ่ เพราะฉะนั้นจึงคิดทางโน้นละซิ มันเป็นไปได้หรือ เช่นอย่างวัดโพธิฯ ไม่มี ใครทอดกฐินเลย เป็นวัดใหญ่วัดหลวง วัดเป็นสิริมงคลมาแต่เจ้าเมืองอุดรที่แรกโน้น จะไม่มีใครทอดกฐินเป็นไปได้หรือ อยู่ ๆ ก็คิดขึ้นมาจึงรีบถามเวลาฉันจึงหัน ว่าทอดเรียบร้อยแล้ว ไม่มีปัญหา

ถ้าหากว่าบันดลบันดาลไม่มีจริง ๆ วันนี้ก็จะบันดลบันดาลรับกันทันทีเลย หลังจาก ฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พอทราบเรื่องแล้วส่งด่วนเลย เอาเดี๋ยวนั้นผิงผิง ๆ เลย ให้ได้ตามที่ เราสั่งทุกอย่าง ๆ เรียกว่าฟ้าแลบเลยไม่รอ ท่านเจ้าคุณท่านเป็นพระผู้มีนิสสัยดี คຸ້นกันมาตั้ง แต่เป็นมหาเปรียญอยู่ด้วยกัน นิสัยท่านสุภาพมาตลอดอย่างนั้นนะ แต่นิสัยเรามันเหมือน ลิงตลอดมา ก็มันเป็นอย่างนั้นจะให้ทำยังไง มันเป็นของมันเอง นิสัยวาสนาของใครของเรา ของท่านสุภาพเรียบมาตลอด แต่เราเป็นลิงมาตลอด เป็นอย่างนั้นเป็นตามนิสสัย ที่นี้ต่างคน ต่างก็ไม่ได้สงสัยในนิสสัยของตัวเองนะ อย่างท่านสุภาพเรียบร้อยท่านก็เหมาะสมพอดีกับท่าน ท่านก็สบาย เราทั้งหลายทั้งแมวอยู่ในนี้เราก็อสบาย ไปไหนเอาแมวไปด้วย เอาลิงไปด้วย เข้าใจ หรือ ไม่เข้าใจก็อย่าพากันเข้าใจ สอนมาตั้งแต่สร้างวัด ขนาดนี้ยังไม่เข้าใจเอาไปฆ่าเสียให้ หมดเลย มันเสียโอวาทคำสอน

นี่ละที่ว่ามหาสมบัติ บุญเรื่อง วัดนรนาถฯ ท่านพูดอะไรผู้กำกับจำได้ลองพูดซิ เรื่อง ท่านอ่านเราออกทุกอย่าง ท่านเรียนอะไร (ผู้กำกับ: ท่านทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโทครับ ท่านว่าหลวงตาเทศน์ออกจากอรรถจากธรรมจริง ๆ เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ สมัยพุทธกาล ข้อสอง เวลาเทศน์มีอุปมาอุปมัยประกอบด้วย ข้อสาม มีตลกขบขันเข้าแทรกด้วยเวลาเทศน์ครับ) นี่ละอันนี้ที่มีลิงกับแมวไปด้วยเวลาไปไหน เป็นอย่างนั้น ส่วน นิสัยท่านเจ้าคุณท่านเรียบร้อยเรื่อยมา แต่ส่วนมากมีแต่เรามักจะบุกท่านเรื่อย แต่ท่านก็ เรียบของท่านอยู่ บุกท่านเรื่อย ดูท่านเรื่อย แต่ท่านก็เรียบของท่านอยู่ตลอด

เอาใหญ่ก็ตอนเมรุวัดโพธิ์ที่ได้ว่าท่าน เมรุวัดโพธิ์ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ แต่ก่อนกำหนดเพียง ๓ แสนนะ เวลาเสร็จแล้วฟาดไปตั้งห้าหกแสน ซ่อมเข้าไปอีก ทุกวันนี้ไม่ทราบเท่าไรนะ เรานะเป็นหัวหน้าหาเงิน เพราะฉะนั้นเราถึงว่าให้ท่านละซี เขาว่าอะไรมาก็ล้มตามเขา ๆ ถ้าเหตุผลแล้วไม่มีการล้ม มันไม่ควรล้ม ๆ หาอะไร เราว่าอย่างนั้นนะ ควรล้มไม่มีใครบอกก็ล้ม เช่น ล้มใส่หมอนเร็วปั๊บเลย เราเป็นฝ่ายว่าให้ท่านเรื่อย ท่านเป็นฝ่ายเรียบ ๆ วัดโพธิ์นี้ช่วยมากนะ คือว่าอะไรว่าให้ ๆ จริง ๆ ปึงเลย ๆ มาตั้งแต่ท่านเจ้าคุณอุปชฌาย์เรื่อยมา ช่วยมาตลอดอย่างนั้น สำหรับเจ้าคุณอุปชฌาย์นี้เราเคารพมาก เคารพจริง ๆ ก็เป็นพ่อของเราว่าไง แล้วรู้สึกท่านเมตตามากนะ ก็เข้ากันได้เลย ไปที่ไหนเอาเราไปเทศน์ทั้งนั้น

ท่านซ่อมโบสถ์วัดโพธิ์ แต่ก่อนมีชั้นเดียว เดียวนี้มีถึง ๓ ชั้นข้างบน..หลังคา ท่านไปกู้เงินจากมหามกุฏมา เรายังจำได้ว่าเงินแสนสองหมื่น เงินแสนสองหมื่นไม่ใช่เล่นนะแต่ก่อน เป็นล้าน ๆ ทุกวันนี้ ที่นี้คนนั้นเขามาทอดผ้าป่า คนนี้ทอดผ้าป่า เพื่อจะเอาเงินหนุนเข้าไปใช้หนี้เขา ทางไหนมาก็ตามไม่มีเว้นแม้จังหวัดเดียว รอบทั่วภาคอีสานนี้ เพราะท่านเป็นเจ้าของภาค เดียวจังหวัดนั้นมา จังหวัดนี้มา มาทอดผ้าป่า มาที่ไรท่านไม่ให้พระมานะ ท่านมาเอง นี่ซิเราจะว่ายังไง ขึ้นรถมาเลยมาเอาไปเทศน์ทั้งนั้นแหละ บอกเรียบร้อยแล้วก็เทศน์ ท่านมาหาเราเลย อุปชฌาย์มาหาเราตัวเท่าหนูนี้ เราไม่ได้ล้มนะ ไปเทศน์ให้ทุกรายเลย ภาคอีสานมาทอดผ้าป่าเราไปเทศน์ให้ทุกราย ๆ ไม่มีเว้นเลย ท่านมาเอาไปเทศน์ ๆ ก็ดีอันหนึ่งคือว่าเทศน์แล้วเขาถวายภัตต์เทศน์เท่าไร ๆ เราก็รวม ๆ ได้เยอะทุกครั้ง ๆ

สำหรับอุปชฌาย์เรานี้เทศน์ที่ไหนก็ตามเราไม่เคยตะตะ ไม่ว่าขึ้นไคว้ตฤปัจจัยไทยทานมากน้อยเราถวายท่านหมดเลย ไม่เคยตะตะแม้แต่ขึ้นเดียว เป็นอย่างนั้นตลอดมา แม้ที่สุดไปเทศน์วัดโพธิ์นี้ไม่ใช่งานส่วนรวม งานผ้าป่าเป็นงานส่วนรวม เช่น เขานิมนต์เราไปเทศน์งานเผาศพ แต่ก่อนเมรุไม่มี มีแต่เมรุสำรอง ผู้ใหญ่ ๆ เขาตายแล้วเขานิมนต์เราไปเทศน์ นิมนต์เราไปในงาน ครั้นไปแล้วเขาถวายเท่าไร ทั้งหมดเรามอบถวายท่านเจ้าคุณเลยเราไม่เอาสักขึ้นเดียว เป็นอย่างนั้นตลอดมา เราเคารพท่านมาก

พี่น้องทั้งหลายก็ให้พากันพิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรมนะ นี้ได้เตือนเสมอ ๆ เตือนนี้เตือนด้วยความเป็นห่วงพี่น้องทั้งหลายระหว่างธรรมกับกิเลส ธรรมนี้ถูกกิเลสเหยียบย่ำทำลาย ชาวพุทธเรานั้นแหละทำลายกันโดยไม่มีเจตนา หากเป็นตามนิสัยของกิเลสที่มีอำนาจมากกว่าเรา จับหัวเราใส่ลงไป เหยียบหัวพระพุทธรูป เหยียบหัวพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เหยียบศาสนา ทุกหย่อมหญ้าณะเวลานี้ชาติไทยของเรา ยังไม่รู้ตัวอยู่หรือ นี่มันสลดสังเวชนะ มันเห็นจริง ๆ จะให้ว่ายังไง เวลาไม่เห็นก็บอกไม่เห็น เวลาไม่รู้ก็

บอกไม่รู้ ล้มลุกคลุกคลานไปน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาที่เคยมาเล่าให้ฟังแล้วไซ้ไหมละ ฟังซิเนะ เวลาชดกันไม่ถอย ๆ ทางนั้นจนกระทั่งแพ้อย่างหลุดลุ่ยเลย แบบว่านี่อกตายไม่พิน่วางัน เถอะ ฟาดกันถึงขนาดนั้นเอากับกิเลส

ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานน้ำตาร่วงบนภูเขาพัดกับกิเลส สู้มันไม่ได้ เรบอกอะไรก็ไม่ถนัด ถ้าบอกว่าหงายหมานั้นถนัดกับความไม่เป็นที่ของเรา ต้องบอกว่าหงายหมาซิ หงายร้องแหง็ก ๆ หงายแมวมันตบได้ มันต่างกัน สู้ไม่ถอยต่อไปก็เป็นหงายแมว ตบได้ ต่อไปก็ชดเข้าไปขึ้นเป็นเสือโคร่งเสือดาวเข้าละซี ต่อจากนั้นก็ป็นราชสีห์พัดกับกิเลสขาดสะบั้นลงไป สิ่งที่ไม่เคยรู้ก็รู้ แต่ก่อนก็รู้แต่ไม่รู้เหมือนครั้งสุดท้ายของมันที่กิเลสมันเสื่อหมดแล้ว มันรู้เต็มหัวใจของภูมิหนูตัวหนึ่งนั่นแหละ แล้วทีนี้พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหนมหาที่ค้ำไม่ได้มันซิ แล้วก็เอาค้ำอันนั้นมาสอนพี่น้องทั้งหลาย แล้วว่ามาโกหกพี่น้องเธอ

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกไม่เคยโกหกโลก โลกตาบอดหูหนวกก็สอนด้วยโลกวิทู ๆ รู้แจ้งโลกเรื่อยมาตั้งแต่ทั้งชั่ว เป็นความจริงทุกสัดทุกส่วนไม่มีบกพร่อง ไม่ว่าดีชั่ว ใครเอ้อมไปทางไหนโดนทั้งนั้น เพราะดีกับชั่วมีอยู่ จิตของเรานี้มีกิเลสกับธรรมที่อยู่ด้วยกัน ฟังให้ดี เราไม่ได้มาพูดเล่น ๆ นีนะ คือธรรมดากิเลสมันจะหนาแน่นกว่า มันอยู่ในใจของเรา มันมาเป็นเราเสียนี้ซีเข้าใจไหมละ แล้วเป็นเจ้าของบาปตรหลวงอะไรก็มีแต่เรา ๆ ไปหมด อยากทำก็เราอยากทำ เราไม่ยอมทำก็บอกว่าเราไม่ยอมทำ ทีนี้มันก็ไปแต่ทางความต่ำละซี กิเลสไม่พาไปความสูง เพราะมันเป็นข้าศึกของธรรม ธรรมนี้จุดลากขึ้นตลอดไม่มีคำว่าดิ่งลง มีมากมีน้อยดิ่งขึ้นตลอด กิเลสมีมากมีน้อยดิ่งลงตลอด จำคำนี้ให้ดี นี่ละข้าศึกอยู่ในหัวใจเรา เวลาที่กำลังมากมันมีแต่ดิ่งลง ๆ จนกระทั่งสัตว์โลกสืมนื้อสืมตัวไม่รู้เลยว่าอะไรเป็นกิเลส อะไรเป็นธรรม ไม่รู้

เวลาเรียนเข้า เรียนเฉย ๆ มันก็เดา ๆ ไปอย่างนั้น พูดตรง ๆ อย่างนี้ละนะ เวลาเรียน ท่านบอกว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ มันก็เชื่อไปตามตำราเรา ตอนนั้นจิตก็ยังไม่มุงอะไรมากนัก เรียนไปฟังไปอ่านไป เรียนไปเท่าไรท่านว่ายังงใจจำไป ๆ แต่ยังไม่ถึงใจ พอออกจากเรียนทีนี้จะเอาให้ได้หลุดพ้นจากทุกข์ พุดง่าย ๆ ก็ดั่งที่เคยพูดแล้ว คราวนี้เป็นคราวเรียกว่าไม่มีข้อแม้ ขอให้เรียนจบตามคำอธิษฐาน คือเราอธิษฐานไว้ว่าจบเพียงประโยค ๓ เท่านั้นพอแล้ว เรียกว่าแบบแปลนแผนผังพุทธศาสนานี้สมบูรณ์แล้วตามภูมิของเรา นักธรรมตรี โท เอก พอแล้ว จนมหาเปรียญ ๓ ประโยค พอ นี่ละเราตั้งสัจอธิษฐานว่าให้ได้ ๓ ประโยค พอจบแล้วจะออกปฏิบัติทันที แล้วจะฆ่ากิเลสโดยถ่ายเดียว

ก็มีข้อสงสัยอยู่นิดหนึ่ง ความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรม ต่อแดนมรรคผลนิพพานก็มีเต็มหัวใจ แต่ยังมีอีกอันหนึ่งที่มันยังมียับเยิบ ๆ มาเป็นข้าศึกบ้าง เย็บออกมาว่า เอ้ เวลาเราตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ เอาเต็มเม็ดเต็มหน่วยเพื่อมรรคผลนิพพานแล้ว แต่มรรคผลนิพพานจะมีอยู่จริงหรือไม่ ก็มองเห็นแต่หลวงปู่มันเท่านั้น ออกจากนั้นก็บึงหาหลวงปู่ มัน พอไปท่านก็เปรี้ยว ๆ โอ้ย สมเหตุสมผลทุกอย่าง นั่นละที่ได้ความจุใจเต็มเหนี่ยวมาได้ฟังทุกอย่าง ๆ โอ้ย ท่านไล่เอาใกล้ ๆ ที่เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา ขึ้นมาเปรี้ยวเลยนะ เหมือนว่าท่านเอาเรดาร์จับไว้แล้ว กับความมุ่งมั่นของเราที่มาหาท่านเป็นยังไง

มาท่านก็ขึ้นทันทีเลย เหอ ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลยนะ ท่านมาหามรรคผลนิพพาน หรือ ขึ้นตรงนี้เลยนะ ชี้ไปเลยตามนี้ ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่บุญไม่ใช่บาป ดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่บุญไม่ใช่บาป ท้องฟ้ามหาสมุทรสุดสาครไม่ใช่บุญไม่ใช่บาป ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน สามแดนโลกธาตุนี้ไม่ใช่บาปไม่ใช่บุญ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน เข้ามาเลยนะ บุญบาปจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ เพราะกิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสตัวสร้างบาปสร้างกรรมสร้างทางไปนรกอยู่ที่ใจ ที่นี้ธรรมเป็นเครื่องพาสร้างคุณงามความดี บุญกุศลผลประโยชน์ตั้งแต่น้อยจนกระทั่งถึงสุดยอดนี้อยู่ที่ใจ นั่นไล่ลงนี้นะ รวมลงแล้วว่ากิเลสอยู่ที่ใจ ธรรมอยู่ที่ใจ กิเลสพาสร้างบาปหากรรมอยู่ที่ใจ ตกนรกหมกไหม้เกิดจากใจที่กิเลสลากไป นั่น ส่วนบุญส่วนกุศลคือธรรมอยู่ในใจนี้แหละ เป็นผู้ลากขึ้น ๆ สอนเต็มเหนี่ยว เปรี้ยว ๆ เปิดเผยออกหมดเลย

ท่านสงสัยหาอะไร พระพุทธเจ้าทุกพระองค์โกหกโลกเมื่อไร นั่นฟังซินะ บาป บุญ นรก สวรรค์มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ก่อนพระพุทธเจ้าที่จะมาอุบัติ แล้วท่านสอนท่านก็สอนตามสิ่งที่มีอยู่ ๆ นี้ แล้วจะสงสัยไปไหน เอาตรงนี้นะ พระพุทธเจ้าเอาของจริงมาสอน แทบทุกพระองค์ไม่ได้สอนเหนือจากนี้ที่เป็นของจริงอยู่แล้ว แล้วท่านมาสงสัยหาอะไร ไล่เข้า ๆ เอาซิ ท่านก็เน้นลงไป ว่าจะได้เอาเลยนะอย่าถอย ท่านอย่าหมუნไปทางอื่น ธรรมอยู่ที่ใจ เอา หมุนลงที่ธรรมด้วยจิตตภาวนานะ ที่นี้ท่านลงในจิตตภาวนา จิตตภาวนานี้แหละ ท่านจะได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างตามทางของศาสดาที่ทรงรู้ทรงเห็นมาแล้วมาสอนโลก ท่านสอนด้วยธรรมแบบนี้แล เอาจับธรรมแบบนี้ให้ดีด้วยจิตตภาวนานะ วาจี้เลยท่านสอน

พูดแล้วท่านก็ว่า อย่าว่าผมประมาทนะ นี่ท่านก็มีอนุโลมนิดหน่อย ท่านมหา ก็เรียนมาได้มากพอสมควรถึงขั้นเป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทนะ เวลานี้ปริยัติที่ท่านเรียนมามากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ให้ท่านหมუნเข้าสู่ทางด้านปฏิบัติคือจิตตภาวนา เอาให้ดีตรงนี้ อย่าไปคิดถึงเรื่องปริยัติที่เรียนมามากน้อย มันจะเข้ามาละเคล้าตะถิบยันกัน

แล้วจะไม่เกิดผลเท่าที่จะเป็นไปได้ ให้ท่านหมนลงทางด้านจิตตภาวนา อย่างไรจิตจะสงบ เป็นความสว่างไสวภายในใจ เอ้า เน้นลงตรงนี้นะ ๆ อยู่อย่างนั้นนะ ทีนี้ท่านไล่เข้าสู่มรรค ผลนิพพาน ว่ามรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ทีนี้ไล่เข้าการปฏิบัติ เข้าสู่ใจแล้วนะ ท่านก็โล่ง ตรงนี้

เอ้า เวลานี้เป็นเวลาที่จะเอาจริงเอจัจง ปริยัติทั้งหมดที่ท่านเรียนมาให้ยกบูชาไว้ ก่อน ให้ท่านหมนทางด้านปฏิบัติให้จิตมีความสงบร่มเย็น แล้วท่านจะค่อยรู้ขึ้นมาเห็นขึ้นมา จากแผนผังเดิมที่ถูกต้องแม่นยำมาแล้วนี้แหละไม่เป็นอย่างอื่น พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ รู้แบบนี้มาแล้ว เวลาปริยัติไม่เกิดประโยชน์อะไร อย่าเอาเข้ามาคละเคล้ากัน ต่อเมื่อจิต ได้หลักได้เกณฑ์ทางด้านปฏิบัติภายในใจแล้ว ระหว่างปริยัติกับปฏิบัตินี้เอาไว้ไม่อยู่ นี่ละ เราจำไม่ลืมนะ คือมันจะวิ่งประสานกัน ท่านบอกอย่างนี้ ถึงขั้นปริยัติกับปฏิบัติ คือการ ปฏิบัติก็รู้ก็เห็นภายใน ปริยัติก็เรียนมาแล้ว มันจะวิ่งใส่กันแหละ ปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งมา ประสานทดสอบกัน ความหมายว่าจัน เอาไว้ไม่อยู่ นี่เราจำไม่ลืมนะ

ทีนี้เวลามันเป็นมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ จะให้ว่ายังไง เวลาจิตไม่สงบก็หมนลงให้ สงบเต็มที่ ๆ จนกระทั่งจิตสงบแล้วท่านสอนทางด้านวิปัสสนา ปัญญา มันก็ออกอย่างว่าแหละ ทีนี้พอออกมันก็เป็นอย่างว่าจริง ๆ ปริยัตินี้มันวิ่งใส่กันประสานกัน เอาไว้ไม่อยู่จริง ๆ ใครมาห้ามไม่ได้ เหตุผลโลกที่รู้เกี่ยวกับปริยัติเอามายันกันซิ มันก็วิ่งใส่กันผิง ๆ เลย อู๊ย ท่านพูดไม่มีผิดนะ นี่เบิกกว้างออก ๆ นี่ค่อยสรุปให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เรื่องจิตใจนี้ก็เลส ตัวมิดมิดปิดตามันปิดหัวใจไว้ มันลบหมดสิ่งใดที่จะเป็นคุณมันก็ลบ สิ่งที่เป็นโทษมันก็ลบ แบบหนึ่ง เช่นว่าบาปไม่มี นี่ก็ลบแบบหนึ่ง คนเรามันอยากทำความช่วยเหลือแล้ว ไม่ได้บอกว่าตัวเองทำความชั่วนะ หัวใจมันหากชอบตามกิเลสหลอกหลวง ก็ทำแต่ความชั่ว แล้วดึงลง ๆ ความดีไม่อยากทำ นี่เรื่องของกิเลสมันลบบอย่างนี้ ทำบาปไม่เป็นบาป ทำบุญไม่เป็นบุญ ใครจะอยากทำบุญเมื่อทำแล้วไม่เป็นบุญ ทำบาปไม่เป็นบาปก็ยิ่งหาญใหญ่เข้าใจไหมล่ะ เพราะไม่เป็นบาป ฟาดมันหมดเลย นี่ละกิเลส

ทีนี้เวลาธรรมะจากความสงบ ตั้งแต่เริ่มความสงบนี้ก็มีหลักมีเกณฑ์ขึ้นภายในใจ แล้ว เราไม่พูดอะไรมากให้เสียเวลาไป ย่นย่อให้พี่น้องทั้งหลายฟังเท่านั้นเอง เวลาก้าวออก ทางวิปัสสนาคือด้านปัญญานี้ มันเปิดจ้าออก ๆ สิ่งไม่เคยรู้มันรู้ ไม่เคยเห็นมันเห็น มันเห็น อยู่กับใจ เพราะอะไรจึงเห็นกับใจ แต่ก่อนถูกปิดไม่เห็น สิ่งใดที่มีอยู่มันก็มี ปฏิเสธได้ยังงี้ ว่าไม่มี แต่มันไม่เห็นเพราะเราหลับตาอยู่ เหล่านี้ก็ลองดูซิ หลับตาแล้วไม่เห็น พอลืมตานี้ มันก็เห็นหมด อันนี้จิตใจของเราเมื่อกิเลสมันปิดไว้ก็เหมือนคนหลับตา อะไรจะมี บาป

บุญ นรก สวรรค์ เปรต พรหมโลก นิพพาน มีมันก็ไม่เห็น เพราะกิเลสปิดไว้หมด ที่นี้พอเปิดออก ๆ อะไรที่มีรอบตัวอยู่แล้วมันก็เห็นของมันไปเรื่อย ๆ ที่นี้ก็เปิดจ้าออก ๆ เปิดออก ๆ จนกระทั่งฟาดถึงเปิดหมดเลย มันจำหมตว่าไง นี่เอามาหลอกที่ไหน มาหลอกที่นี้้องทั้งหลายเธอ

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกหลอกโลกที่ไหนไม่เคยมีนะ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดสอนแบบเดียวกัน รู้แบบเดียวกัน ศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จึงเป็นศาสนาคู่โลกคู่สงสารเรื่อยมา ไม่มีศาสนาใดจะเป็นคู่แข่งได้ เพราะศาสนานี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ทุก ๆ พระองค์เป็นแบบเดียวกัน รู้ก็รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สอนแบบเดียวกัน เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว นี่แบบแปลนเพื่อมรรคผลนิพพานตรัสไว้ชอบแล้ว ให้เดินตามนี้ อย่าหลบหลีกปลีกตัวออกจากหลักธรรมหลักวินัย ให้ก้าวเดินไปตามร่องรอย ตามสายทาง สายทางคือธรรม วินัยเป็นสองฟากทางกันเอาไว้ อย่าออกนอกกลุ่มนอกทาง ผิดพระวินัยก็เรียกว่าออกนอกทางแล้ว ลงนรกจากเปรตไปแล้วนั้น ให้รักษาพระวินัยให้ดี จะมีศาสดาประจำตัว ๆ เพราะธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดาของสัตว์โลกแทนพระพุทธเจ้า ท่านก็สอนไว้แล้วว่า ขอให้เป็นผู้มีความรักธรรมรักวินัย มีความสำรวมระวัง มีหิริโอตตปปะ แล้วไปที่ไหนจะมีศาสดาคุ้มครองรักษาตลอดไป

นี่ก็ได้พูดให้พี่น้องฟังเราปฏิบัติมา เวลามันมืดก็มีดอย่างนั้น น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ก็ได้พูดให้ฟัง จนถึงวาระน้ำตาร่วงที่กิเลสพังลงไปจากใจก็ได้พูดให้ฟังแล้ว น้ำตาร่วงมี ๒ ประเภท ประเภทแรก น้ำตาร่วงนี้เป็นน้ำตาที่ขาดทุนสูญุดอก น้ำตาไม่มีความดีความดี น้ำตาเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ ให้ตัวเองเกิดความเดือดร้อนเสียอกเสียใจว่าสู้กิเลสไม่ได้ หายหามาลงไป ล้ม เข้าใจไหม น้ำตานี้ไม่เกิดประโยชน์อะไร น้ำตาที่เป็นโทษเพราะความแพ้กิเลส นี่น้ำตาครั้งแรก พอ น้ำตาครั้งสุดท้าย ฟาดกิเลสพังลงไม่มีอะไรเหลือ จำขึ้นมานี้ ตัวนี้สะเทือนหมด

ฟังซิท่านทั้งหลายได้พูดให้ฟังก็ครั้งแล้ว มาหลอกเธอ ร่างกายนี้มันหมุนของมันเองฝั่งนี้เหมือนกับโลกธาตุนี้หมุนไปหมดเลย นี่กิเลสพังออกจากใจเท่านั้นรุนแรงไหม อำนาจของกิเลส สามแดนโลกธาตุมันครอบไว้หมด เมื่อมันพังแล้วก็เหมือนสามแดนโลกธาตุไหลไปหมดละซี ที่นี้มีแต่ธรรมล้วน ๆ จำขึ้นมาเท่านั้น เป็นยังงี้ที่นี้ นี่น้ำตาที่เป็นมหามงคลอย่างยิ่ง นี่ก็ไม่ลืมจนกระทั่งวันตายเหมือนกัน น้ำตาประเภทที่กิเลสพังด้วย ได้ชัยชนะ น้ำตาร่วงออกมา นี่เป็นน้ำตาที่ได้ชัยชนะ

น้ำตาสำหรับเราเองมี ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งไปนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสู้กิเลสไม่ได้ หงาย
 หมาลงไป นั่นน้ำตาที่เป็นโทษเป็นกรรมของตัวเอง เพราะความแพ้กิเลสไม่เป็นท่า น้ำตา
 ครั้งที่สองพาดเสยกิเลสพังลงไปไม่มีอะไรเหลือเลย มันจ้ำขึ้นมา สิ่งไม่เคยรู้เมื่อเปิดใจออก
 แล้วมันก็เห็นจะให้ยังไง เราเห็นด้วยเราไม่สงสัยเราด้วย เมื่อเราเห็นเราไม่สงสัยเราด้วย
 เล็งถึงพระพุทธเจ้าท่านเห็นไว้แล้วตั้งแต่เมื่อไร เราเพิ่งมาเห็นเดี๋ยวนี้จะมาอวดดิบอวดดีได้
 ยังไง หมอบราบกราบ นั่นเห็นใหม่ละ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมที่หมอบราบกราบ
 บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายกราบอย่างราบเหมือนกันหมด ไม่ต้องเห็นองค์ศาสดาก็ตาม
 ธรรมธรรมชาติที่ประจักษ์อยู่หัวใจของท่าน ท่านแสดงไว้ว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปโย บรรดา
 ท่านผู้มีความบริสุทธิ์แล้วไม่มีใครยิ่งหย่อนต่างกัน เสมอกันหมด ธรรมชาตินี้แล ธรรมแท้
 คือนี่ พุทธแท้คือนี่ ธรรมแท้คือนี่ สังฆะแท้คือนี่ เป็นอันเดียวกันเลย ไม่ได้แยกนั้น
 แยกนี้ ถึงแล้ว แล้วไม่ถามใครอีกด้วยนะ จ้ำขึ้นมาแล้วถามหาอะไร

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าแม่นยำมาจากไหนถึงไหน แล้วจะแม่นยำตลอดไป ถ้าใคร
 อุตส่าห์พยายามบิ๊กบีน เอา ทุกข์ก็ทุกข์ ทุกข์เพื่อพัดกับกิเลสให้มันหงายลงไป ทุกข์เป็น
 อะไรไป ทุกข์เพื่อความสุข บรมสุขนี่นะ ไอ้ทุกข์เพื่อความลุ่มจมเพราะความไม่เป็นท่าของ
 ตัวเองอย่าพากันฝืนแบบนั้น หมอบตามกิเลสเป็นทุกข์เรื่อยไป ตายจมทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิด
 ประโยชน์อะไร ให้พากันอุตส่าห์พยายามนะ เกิดมากก็ป้ก็กลับตายกองกันยังไม่รู้ศพตัวเอง
 ตายทับตัวเอง เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาผาง จ้ำนี้มันเห็นหมดจะว่าไง ตายกองกันมา
 เท่าไร เจ้าของตายทับถมเจ้าของมาเท่าไร สัตว์โลกแต่ละตัว ๆ ตายกองกันอยู่แบบเดียวกัน
 หมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากัน นี่จุดปปาตญาณ ที่แรกก็ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึก
 ชาติย้อนหลังของพระองค์ได้มาแต่กับไปไหนกลับไต่ รู้มาหมด ตายกองกัน ๆ ศพเจ้าของนั้น
 แหละ เป็นภพต่าง ๆ ชาติต่าง ๆ ตายกองกันมาเรื่อย ประสมประเสไปด้วยความทุกข์
 ความทรมาน

นอกจากนี้เป็นยังไง สัตว์ก็มีเหมือนกันกับเราหรือไม่มี พิจารณา จุดปปาตญาณ
 บรรลุในมัชฌิมยาม มองดูสัตว์ทั้งหลายที่เกิดตาย ๆ กองกันอยู่นี้เหมือนกันกับเราไม่มี
 อะไรผิดกันเลย นี่ละอันดับที่สอง พอเห็นสัตว์ทั้งหลายกับเราตายแบบเดียวกันเลย นับไม่
 ได้คน ๆ หนึ่งนับศพไม่ได้ แบกกองทุกข์มาสักเท่าไรนับไม่ได้ เป็นเพราะอะไรเป็นสาเหตุ
 จึงต้องมาตายกองกันอยู่ทั้งเขาทั้งเรา พิจารณาหาสาเหตุ นั่นละท่านเรียกว่า ปัจจยาการ
 อริยสังขละที่นี้เข้าปัจจยาการ อวิชชาปัจจยา สงฺขารา พิจารณาเข้าไป ๆ เมื่อมีอวิชชาที่
 มีสังขาร มีวิญญาณรอบตัวของมันอยู่นั้น พิจารณาเข้าไปถอนรากแก้วมันคืออวิชชาพรวด

ขึ้นมาแล้วพวกนั้นก็ดับไปหมด สังขารดับ วิญญาณดับ นามรูปดับ ดับไปหมดเมื่อตัวใหญ่
นี้ดับแล้วไม่มีอะไรเหลือ สว่างจ้าขึ้นมา นั่นละพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ พิจารณาปัจจุอาการ
ตัวที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดตายกองกันอยู่นี้คืออันนี้ เมื่อพิจารณาอันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว
หมด ที่นี้ไม่มีอะไรที่จะมาเกิดอีกแล้ว ความตายอีกแล้วก็ไม่มี ความเกิดอีกแล้วก็ไม่มี
ธรรมชาตินี้ไม่ใช่ธรรมชาติที่ตาย ธรรมชาติคือจิตดวงนี้เอง

ลงนรกหมกไหม้ที่ไหนก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่เคยจบหาย คือจิตดวงนี้ บัดนี้ได้สลัด
ปิดออกหมดแล้วขึ้นชื่อว่าสมมุติมีกิเลสเป็นสำคัญ เป็นต้นเค้าแห่งสมมุติคือกิเลส พอกิเลส
ดับลงไปแล้วไม่มีอะไรเหลือ นั่นละเป็นธรรมชาติล้วน ๆ ท่านไม่ถามใคร นี่ละตรัสรู้ธรรม
ที่นี้เวลาพิจารณาเข้าไป เมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็ดังที่พูดเหมือนหนึ่งฟ้าดินถล่ม เขาก็อยู่ของเขา
นั่นแหละฟ้าดิน แต่มันเป็นอยู่ในตัวของเรานี้ กายหมุนตัวเลยเทียว นั่นเป็นยังไง ระหว่าง
กิเลสกับใจที่ขาดสะบั้นจากกันนี้หมุนตัวเลย นั่นละที่ว่าน้ำตาร่วง มันเป็นเองนะน้ำตาพัง
ออกมา

โห ขึ้นอุทานนะ ไม่ใช่ธรรมดา ก็เราไม่เคยรู้เคยเห็นสิ่งที่เป็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ
เวลานี้มันครอบโลกธาตุมันเห็นไปหมดจะว่าไง โธ เป็นอย่างนี้เชียวหรือ อัจฉรย์นี้แล้วก็
หือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ ข้าแล้วข้าเล่า ตรัสรู้อย่างไร ตรัสรู้อย่างที่เราเป็นนี่ละ
แล้วธรรมแท้เป็นอย่างไรละหรือ มันจำหมด อยากรู้อย่างไรหรือธรรมแท้ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างไร
ละหรือ ๆ รวมมาเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมแท้เดียว ธรรมชาติแล้ว พระสงฆ์แท้เป็น
อย่างไรละหรือ จากนั้นก็ประมวลละที่นี้ เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร นี่เราเคยคิดไว้เมื่อไรแล้วทำไมมันจึงขึ้นเวลานั้น มาเป็นอันเดียว
กันแล้ว

ดังที่เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่า น้ำไหลมาจากที่ไหนลงมาหามหาสมุทร
เป็นอันเดียวกันเท่านั้น อันนี้ก็เหมือนกัน ท่านผู้บำเพ็ญศีลธรรมด้วยบารมีของตนมาจาก
วงศ์สกุลใด ชาติใด วรรณะใดก็ตาม สร้างมาทำมาเมื่อแก่กล้าสามารถก้าวเข้าสู่ความหลุด
พ้น ๆ ไกลเข้าไปทุกที ๆ พอถึงความหลุดพ้นฝั่งเท่านั้น นี่ถึงน้ำมหาสมุทรแล้ว ผู้นี้พ้น
ทุกข์แล้ว เข้าเป็นอันเดียวกันแล้วกับมหาสมุทร เข้าเป็นอันเดียวกันแล้วกับมหาวิมุตติมหา
นิพพานเหมือนพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย นี่ท่านเป็นอย่างนั้น แล้วไม่ถามใครนี่นะพูด
จริง ๆ จะว่าอวดหรือไม่อวด

สิ่งเหล่านี้เราก็ไม่เคยคิด พุทโธ ธัมโม สังโฆ คิดมาตั้งแต่วันอันวันออก พระพุทธ
เจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกพุทโธ ธัมโม สังโฆ กราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

มาตั้งกัปตั้งกัลป์ก็ว่าได้สินะ แต่วันนั้นมันเป็นยังไงมันจึงมาพลิกออกมา แล้วไม่สงสัยเสีย ด้วยที่ว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่เราเคยคิดเมื่อไร มันเป็นแล้วนั้น ถึงพูดออกตามความเป็นแล้ว แล้วไม่สงสัยเสียด้วย นี่ละธรรมแท้ ท่านเรียกธรรมธาตุ ที่ว่า ธรรมธาตุ ๆ ครอบโลกธาตุคือธรรมธาตุ แล้วธรรมสูญหายไปไหน ก็เหมือนกิเลสไม่เคยสูญหาย มันมีอยู่ตลอดเวลา ถ้าใครเอื้อมไปตามมันหรือให้มันหลุดลากแล้วก็ตายไปเลยจมไปเลย ลบบาบบุญนรกสวรรค์ แต่กองทุกข์ที่จะเผาหัวตัวเองมันไม่ยอมลบนะซี กิเลสมันไม่บอกให้ลบนะ ลบกองทุกข์อันนี้เสียด้วยการสร้างคุณงามความดี อย่าทำบาป มันไม่ได้บอกอย่างนี้ กลัวสัตว์โลกจะไม่ทำบาป พวกกันจำเอานะ วันนี้ก็เต็มเหนี่ยวแล้วสอน เอาละพอ

เรามีวาสนาทุกคนอย่าลืมนื้อลืมนื้อตัวนะ กิเลสมันทำให้คนพองตัวให้ลืมนื้อตัวขึ้นเป็นลำดับ เรียนมามากน้อยเพียงไรก็ตามถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกแล้ว จะลืมนื้อลืมนื้อตัวไปเรื่อย ๆ กิเลสทำให้คนพองพองตัวลืมนื้อตัวนะ ถ้าธรรมแทรกเข้า ๆ ไม่ลืมน รถมจะวิ่งเร็วขนาดไหนก็ตามเบรกมีอยู่ พวงมาลัยมีอยู่ ผู้ขับรถขับอยู่ เขาจะหมุนไปตามความต้องการแล้วคลาดปลอดภัยตลอดไป นี่ความรู้วิชาเราได้มากน้อย ธรรมมีอยู่ สติธรรม ปัญญาธรรม มีอยู่ ก้าวเดินของตัวเราให้เป็นไปด้วยความราบรื่น ความประพฤติปฏิบัติ หน้าที่การงานทุกอย่างเป็นไปด้วยอรรถด้วยธรรม เรียบ คนมีธรรม เข้าใจไหม เอาละพอ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com